

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η εγγύηση, ένας πανάρχαιος συμβατικός θεσμός του Αστικού Δικαίου, προσλαμβάνει ιδιαίτερη σπουδαιότητα σε εποχές οικονομικής κρίσης, όπως αυτή που μαστίζει σήμερα τη χώρα μας καθώς και άλλες χώρες του ευρωπαϊκού Νότου. Κύρια χαρακτηριστικά -ακριβέστερα συνέπειες- της κρίσης αυτής είναι η στρέβλωση των συμβατικών σχέσεων, η έλλειψη ρευστότητας στις αγορές και η ανασφάλεια των συναλλαγών. Υπό το κράτος τέτοιων καταστάσεων φυσικό είναι ο συναλλασσόμενος να υπολογίζει περισσότερο στην εμπράγματη ή ενοχική εξασφάλιση της (παρούσας ή μελλοντικής) απαίτησής του από μια συναλλαγή, παρά στη ρευστή ή αβέβαιη φερεγγυότητα του αντισυμβαλλομένου του.

Αντικείμενο της παρούσας μελέτης είναι η έκταση και τα όρια της ευθύνης του εγγυητή καθώς και ο στενός σύνδεσμός της με την ασφαλιζόμενη απαίτηση. Ο σύνδεσμος αυτός χαρακτηρίζεται από τον νόμο στα «κλασικά» εξασφαλιστικά δικαιώματα, ήτοι στο ενέχυρο, την υποθήκη και την εγγύηση, ως παρεπόμενος. Μάλιστα, ενώ τα δύο πρώτα αναφέρονται στον νόμο ρητά ως παρεπόμενα δικαιώματα (βλ. ΑΚ 1210 και 1258), στην εγγύηση το παρεπόμενο της ευθύνης του εγγυητή προκύπτει έμμεσα από τη ρύθμιση του νόμου, ιδίως στις ΑΚ 850, 851, 853 και 864.

Τα βασικά θέματα που αντιμετωπίζονται στη μελέτη είναι: η έννοια του παρεπομένου και τα κύρια χαρακτηριστικά της παρεπόμενης ευθύνης του εγγυητή· οι λόγοι που ώθησαν τον νομοθέτη στην καθιέρωσή της· η αντιδιαστολή της από τη συγγενή έννοια της επικουρικότητας· οι αποκλίσεις από τον κανόνα του παρεπομένου και ο δικαιολογητικός λόγος τους· ο τρόπος που επιδρά ο παρεπόμενος χαρακτήρας της εγγύησης στην ευθύνη του εγγυητή, σε κάθε στάδιο της ασφαλιζόμενης απαίτησης, όπως κατά τη γέννηση, τη μεταβίβαση, την απόσβεση και την ικανοποίηση ή εκπλήρωσή της· η προστασία του εγγυητή ως καταναλωτή στο πλαίσιο του ν. 2251/1994· η έκταση της ευθύνης του εγγυητή, που έχει υποσχεθεί την καταβολή του καταλοίπου αλληλόχρεου λογαριασμού κ.ά.

Η δημοσίευση της ανά χείρας μελέτης παρουσιάζει μια απροσδόκητη επικαιρότητα: Γίνεται εν καιρώ μιας βαθύτατης κρίσης, η οποία ξεκίνησε ως οικονομική και εξελίχθηκε σε κρίση κοινωνική και πολιτική. Κύρια αιτία της κρίσης αυτής υπήρξε ο αλόγιστος δανεισμός στον δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα κυρίως για καταναλωτικές δαπάνες και με ανεπαρκείς εγγυήσεις. Μια σύντομη έξοδος από την κρίση αυτή δυστυχώς δεν είναι προς το παρόν ορατή. Τουλάχιστον ας διδαχθεί η επόμενη γενιά από τα λάθη του

Πρόλογος

παρελθόντος, ώστε η ελληνική κοινωνία να μη βιώσει και στο μέλλον καταστάσεις όμοιες με αυτές που βιώνουμε εμείς σήμερα.

Η ολοκλήρωση της μελέτης αυτής δεν θα ήταν εφικτή χωρίς την αμέριστη υποστήριξη και συμπαράσταση του καθημερινού συνομιλητή και δασκάλου μου, του πατέρα μου, τον οποίο ευχαριστώ και από τη θέση αυτή. Θερμές ευχαριστίες οφείλω επίσης στη Δικηγόρο και Δ.Ν. *Γιώτα Ευστρατίου* για τη βοήθειά της στη συγκέντρωση της βιβλιογραφίας και της νομολογίας, τη σύνταξη των ευρετηρίων και τη διόρθωση των δοκιμίων. Τέλος, εγκάρδιες ευχαριστίες προσήκουν στον εκδότη *Πάνο Σάκκουλα* και τους συνεργάτες του για την άρτια και καλαίσθητη έκδοση του βιβλίου.

Αθήνα, Δεκέμβριος 2016

Γεώργιος Α. Γεωργιάδης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. Η εγγύηση ως προσωπική παρεπόμενη ασφάλεια

Ι. Έννοια και προϋποθέσεις γέννησης της ευθύνης του εγγυητή

Η σύμβαση της εγγύησης (ΑΚ 847) καταρτίζεται μεταξύ του εγγυητή και ενός 1
προσώπου (δανειστής) που έχει ήδη ή πρόκειται να αποκτήσει μια ή περισσότερες
απαιτήσεις (κύριες ή ασφαλιζόμενες απαιτήσεις) εναντίον ενός τρίτου, ο οποίος
αποκαλείται κύριος οφειλέτης ή πρωτοφειλέτης. Με τη σύμβαση αυτή ο εγγυητής
αναλαμβάνει την υποχρέωση, ευθυνόμενος με όλη την περιουσία του, να ικανοποι-
ήσει τον δανειστή, αν και στο μέτρο που ο πρωτοφειλέτης δεν εξοφλήσει την κύρια
απαίτηση κατά τη λήξη της. Ο εγγυητής δεν υπόσχεται δηλαδή απλώς την εκπλήρω-
ση του χρέους του πρωτοφειλέτη (κύρια οφειλή), αλλά με την ανάληψη της εγγύη-
σης δημιουργείται νέα, ιδία –αν και παρεπόμενη¹– υποχρέωση του εγγυητή έναντι
του δανειστή, ο οποίος έχει στο εξής υπόχρεους απέναντί του δύο οφειλέτες για την
καταβολή του ασφαλιζόμενου χρέους².

Έτσι, αν ο πρωτοφειλέτης δεν καταβάλει την κύρια οφειλή κατά τη λήξη της, ο 2
δανειστής θα στραφεί εναντίον του εγγυητή –επιστρατεύοντας, αν χρειαστεί, και τη
διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης– με βάση την υποχρέωση παροχής που θε-
μελιώνεται στη σύμβαση της εγγύησης³. Βέβαια, για την ενεργοποίηση της ευθύνης
του εγγυητή δεν αρκεί το ληξιπρόθεσμο της κύριας οφειλής: Ο εγγυητής δικαιούται
να αρνηθεί την εκπλήρωση της υποχρέωσής του που πηγάζει από την εγγύηση μέ-
χρις ότου ο δανειστής επιχειρήσει αναγκαστική εκτέλεση κατά της περιουσίας του
πρωτοφειλέτη και αυτή αποβεί άκαρπη (ΑΚ 855· ένσταση της διζήσεως), εκτός αν ο
εγγυητής έχει παραιτηθεί της σχετικής ένστασης (ΑΚ 857 αρ. 1) ή η ικανοποίηση του
δανειστή από την περιουσία του πρωτοφειλέτη παρίσταται αδύνατη ή ουσιαστικά
δυσχερής (ΑΚ 857 αρ. 2-4). Ο εγγυητής ευθύνεται δηλαδή μόνον επικουρικώς, στον
βαθμό που δεν είναι δυνατή η ικανοποίηση του δανειστή από τον πρωτοφειλέτη⁴.

Όπως είναι φανερό, σκοπός της εγγύησης είναι η εξασφάλιση του δανειστή ένα- 3
ντι του κινδύνου μη είσπραξης της κύριας οφειλής από τον πρωτοφειλέτη, επειδή η

1. Περί αυτού βλ. παρακ. αρ. 5.

2. Εννοείται όμως πως θα ικανοποιηθεί μόνο μια φορά.

3. Γεωργιάδης, Η εξασφάλιση των πιστώσεων (εφεξής: Η εξασφάλιση), § 3 αρ. 2.

4. Βλ. αναλυτικά παρακ. § 7.

περιουσία τούτου ήταν κατά την παροχή της εγγύησης ή κατέστη αργότερα ανεπαρκής προς ικανοποίηση του δανειστή. Γι' αυτό και η εγγύηση παραμένει αδρανής για όσον καιρό ο πρωτοφειλέτης εκπληρώνει κανονικά τις υποχρεώσεις του από την κύρια έννομη σχέση· η ευθύνη του εγγυητή ενεργοποιείται μόλις και στο μέτρο που επέρχεται ο εξασφαλιστικός κίνδυνος, δηλαδή ο πρωτοφειλέτης περιέρχεται σε υπερημερία, υπαίτια αδυναμία παροχής κοκ. και ο δανειστής αδυνατεί να ικανοποιηθεί από την περιουσία αυτού.

- 4 Συνεπώς, η εγγύηση ανήκει στην κατηγορία των εξασφαλιστικών έννομων σχέσεων ή *ασφαλειών*, με τις οποίες τίθενται στη διάθεση του δανειστή, ως εναλλακτικό μέσο ικανοποίησης, ορισμένα περιουσιακά στοιχεία από τα οποία θα μπορέσει να επιδιώξει την είσπραξη της κύριας οφειλής, αν ο κύριος οφειλέτης δεν ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του⁵. Μάλιστα, η εγγύηση εξ ορισμού και από την κατάσταση της στον νόμο μπορεί να νοηθεί μόνο σε συνδυασμό με μια κύρια οφειλή, την οποία αποσκοπεί να εξασφαλίσει· γι' αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως «από τη φύση της ασφάλεια» (*geborene Sicherheit*)⁶. Ειδικότερα, η εγγύηση εντάσσεται στις *προσωπικές ασφάλειες*, γιατί δεν παρέχει στον δανειστή δικαίωμα προνομιακής ικανοποίησης από την αξία συγκεκριμένου περιουσιακού στοιχείου του προσώπου που παρέχει την ασφάλεια (οφειλέτη ή τρίτου), όπως συμβαίνει στο ενέχυρο ή την υποθήκη, αλλά απλώς μια ενοχική απαίτηση εναντίον ενός τρίτου προσώπου (εγγυητής), το οποίο ευθύνεται με ολόκληρη την περιουσία του⁷.
- 5 Από την προηγηθείσα ανάλυση συνάγεται ότι για τη γέννηση της ευθύνης του εγγυητή έναντι του δανειστή απαιτείται α) να έχει καταρτιστεί έγκυρη σύμβαση εγγύησης· β) ο πρωτοφειλέτης να μην εξοφλεί την κύρια οφειλή παρά το ότι αυτή έχει λήξει· γ) η αναγκαστική εκτέλεση στην περιουσία του πρωτοφειλέτη να έχει αποβεί άκαρπη ή ο εγγυητής να στερείται την ένσταση της διζήσεως επειδή συντρέχει μία από τις περιπτώσεις της ΑΚ 857· και δ) να μην έχει ο εγγυητής ενστάσεις από τη σχέση του με τον δανειστή, όπως κάθε οφειλέτης (λ.χ. ένσταση συμψηφισμού με δική του προσωπική ανταπαίτηση κατά του δανειστή). Απαιτείται όμως επιπλέον και κάτι άλλο, πολύ σημαντικό, που αποτελεί το βασικότερο χαρακτηριστικό γνώρισμα της εγγύησης: Να έχει συσταθεί, και μάλιστα έγκυρα, η κύρια οφειλή και να μην υφίστανται (μη προσωποπαγείς) ενστάσεις του πρωτοφειλέτη που εμποδίζουν την

5. Πρβλ. *Γεωργιάδη*, ό.π., §§ 2 αρ. 4, 5 και 3 αρ. 2· *Καραγκουνίδη*, ΣΕΑΚ, Εισαγ. 847-870 αρ. 1 και άρθρο 847 αρ. 1, 2, 21.

6. Το ίδιο ισχύει ως προς το ενέχυρο και την υποθήκη. Οι ασφάλειες αυτές αντιδιαστέλλονται από άλλα δικαιώματα, όπως η κυριότητα κινητού, που δεν προορίζονται εκ του νόμου να λειτουργήσουν ως εξασφαλιστικές έννομες σχέσεις, αλλά ενίοτε χρησιμοποιούνται ως τέτοιες από τους συμβαλλομένους, οι οποίοι διαπλάθουν μη προβλεπόμενα στον νόμο εξασφαλιστικά μορφώματα (εν προκειμένω την εξασφαλιστική μεταβίβαση κυριότητας).

7. *Γεωργιάδης*, ό.π., §§ 2 αρ. 7, 3 αρ. 3· *Χριστακάκου-Φωτιάδη*, σ. 2, 3.

πραγμάτωσή της. Τούτο διότι η οφειλή του εγγυητή, αν και αυτοτελής σε σχέση με την κύρια έννομη σχέση, είναι *παρεπόμενη*, δηλαδή για τη γέννησή της και τη διατήρησή της σε ισχύ προϋποθέτει έγκυρη κύρια οφειλή και υφίσταται μόνον στην έκταση που υπάρχει και εκείνη (ΑΚ 850, 851, 853, 864). Τούτο βρίσκεται σε αρμονία με τον σκοπό της εγγύησης, η οποία προορίζεται, όπως προεκτέθηκε, να αποτελέσει εναλλακτικό μέσο ικανοποίησης του δανειστή και όχι πηγή πλουτισμού του⁸. Μάλιστα, καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος της η ευθύνη του εγγυητή προσαρμόζεται αυτόματα εκ του νόμου στην έκταση της κύριας οφειλής, χωρίς να απαιτείται προς τούτο οποιαδήποτε ενέργεια των συμβαλλόμενων μερών⁹. Επιπλέον, ο παρεπόμενος χαρακτήρας της ευθύνης του εγγυητή αποτελεί –εκτός από βασικό– και *αναγκαίο* χαρακτηριστικό της εγγύησης, διότι ο εγγυητής δεν μπορεί να παραιτηθεί από το δικαίωμά του να προβάλει ενστάσεις κατά της ύπαρξης και του κύρους της κύριας οφειλής χωρίς η εγγύηση να καθίσταται ανίσχυρη ως τέτοια¹⁰.

Αυτή η ιδιαίτερα δραστική εξάρτηση της ευθύνης του εγγυητή από το χρέος του πρωτοφειλέτη θα είναι το αντικείμενο της παρούσας μελέτης. Ωστόσο, προτού επιχειρήσουμε μια εγγύτερη προσέγγιση της έννοιας του παρεπομένου, σκόπιμη είναι μια πιο προσεκτική ματιά στις επιμέρους σχέσεις των μερών (δανειστής, εγγυητής και πρωτοφειλέτης) που συναπαρτίζουν την υπό ευρεία έννοια έννομη σχέση της εγγύησης. 6

II. Η πλοκή των έννομων σχέσεων στο πλαίσιο της εγγύησης

Ήδη από τον ορισμό της εγγύησης προκύπτει ότι ο εγγυητής είναι απαραίτητος 7 τρίτο –σε σχέση με τον πρωτοφειλέτη– πρόσωπο· η εγγύηση συνάπτεται πάντοτε προς εξασφάλιση αλλότριας οφειλής¹¹. Τούτο έχει ως συνέπεια να δημιουργείται μεταξύ δανειστή, πρωτοφειλέτη και εγγυητή μια τριγωνική σχέση, στο πλαίσιο της οποίας τα πρόσωπα αυτά συνδέονται ανά δύο με συμβατικούς δεσμούς. Ειδικότερα, διακρίνονται οι εξής έννομες σχέσεις:

1. Σχέση μεταξύ δανειστή και εγγυητή

Αυτή είναι η κατά κυριολεξία σύμβαση εγγύησης, η οποία συνάπτεται χωρίς τη 8 συμμετοχή του πρωτοφειλέτη¹². Αποτελεί νέα έννομη σχέση, διακριτή από τη σχέση που συνδέει τον δανειστή με τον πρωτοφειλέτη, η οποία δημιουργείται το πρώτον με την κατάρτιση της σύμβασης εγγύησης· συνεπώς ο εγγυητής δεν υπεισέρχεται

8. Χριστακάκου-Φωτιάδη, σ. 4.

9. Βλ. παρακ. § 3 αρ. 24.

10. Βλ. παρακ. § 22 αρ. 49 επ.

11. Βλ. παρακ. § 17 αρ. 5.

12. ΑΠ 353/2015 ΧριΔ 2015, 535· ΕφΑθ 7880/1996 ΕλλΔνη 1997, 894.

απλώς ως επιπλέον οφειλέτης στην έννομη σχέση μεταξύ δανειστή και πρωτοφειλέτη, όπως συμβαίνει στη σωρευτική αναδοχή χρέους¹³.

- 9 Πρόκειται για σύμβαση συναινετική και ετεροβαρή, διότι κατά κανόνα συνεπάγεται την ανάληψη υποχρεώσεων μόνο από την πλευρά του εγγυητή· είναι δυνατόν όμως να καταρτιστεί και ως αμφοτεροβαρής, όπως συμβαίνει όταν συνομολογείται ορισμένο αντάλλαγμα για την παροχή της εγγύησης (π.χ. ανάληψη εγγύησης από τράπεζα έναντι καταβολής προμήθειας)¹⁴. Βασική υποχρέωση του εγγυητή είναι, όπως προελέχθη, η καταβολή του ασφαλιζόμενου χρέους στην έκταση που αυτό υφίσταται κατά την ενεργοποίηση της ευθύνης του· εκτός αν στη σύμβαση της εγγύησης έχουν περιληφθεί περιορισμοί της εγγυητικής ευθύνης ποσοτικοί (π.χ. εγγύηση για μέρος μόνον της κύριας οφειλής ή μέχρι ένα ανώτατο ποσό), χρονικοί (π.χ. πρόβλεψη καταληκτικού χρονικού ορίου για την ευθύνη του εγγυητή: ΑΚ 866) ή άλλοι¹⁵.
- 10 Η εγγύηση περιβάλλεται τον συστατικό τύπο του (ιδιωτικού ή συμβολαιογραφικού) εγγράφου (ΑΚ 849)¹⁶, ώστε να δίδεται η δυνατότητα στον εγγυητή να σταθμίσει πληρέστερα τον κίνδυνο που αναλαμβάνει. Ακριβέστερα, εγγράφως απαιτείται να διατυπωθεί η δήλωση βούλησης του εγγυητή περί παροχής της εγγύησης, ενώ η αποδοχή εκ μέρους του δανειστή είναι δυνατό να γίνει και προφορικός. Αν δεν τηρηθεί ο έγγραφος τύπος, η εγγύηση είναι άκυρη, συνεπώς δεν παράγεται εγγυητική ευθύνη (ΑΚ 159 εδ. α', 180, 849 εδ. α')· η έλλειψη του εγγράφου καλύπτεται μόνον, αν ο εγγυητής εκπληρώσει την υποχρέωσή του από τη σύμβαση (ΑΚ 849 εδ. β')¹⁷. Ο ίδιος τύπος απαιτείται –για την ταυτότητα του νομικού λόγου– να τηρείται και για κάθε μεταγενέστερη συμφωνία που επαυξάνει την ευθύνη του εγγυητή ή καταργεί τυχόν περιορισμούς (λ.χ. χρονικούς), υπό τους οποίους αυτός είχε αναλάβει αρχικά την εγγύηση¹⁸. Η δήλωση του εγγυητή πρέπει να περιέχει με σαφήνεια τη βούλησή του να παράσχει εγγύηση (για ορισμένο ποσό ή μέχρι ορισμένου ποσού ή απεριόριστως), χωρίς να απαιτείται η χρήση ορισμένης πανηγυρικής διατύπωσης (λ.χ. «εγγυώμαι»)· αρκεί η σχετική δικαιοπρακτική βούληση του εγγυητή να συνάγεται σαφώς¹⁹. Επίσης, πρέπει να περιέχει επαρκή προσδιορισμό τόσο του προσώπου του πρωτοφειλέτη και του δανειστή όσο και της ασφαλιζόμενης απαίτησης, ώστε να μπορεί να διαπιστωθεί με ακρίβεια η έκταση της ευθύνης του εγγυητή²⁰.

13. Βλ. παρακ. §§ 5 αρ. 18 και 17 αρ. 3.

14. Βρέλλης, άρθρο 847 αρ. 4· Γεωργιάδης, Η εξασφάλιση, § 3 αρ. 9, 10.

15. Βλ. αναλυτικά παρακ. § 21 αρ. 51 επ.

16. ΑΠ 1635/2008 ΔΕΕ 2009, 46· ΕφΛάρ 747/2003 Δικογρ 2004, 253.

17. ΑΠ 1635/2008 ΔΕΕ 2009, 46· ΑΠ 1791/2007 ΔΕΕ 2008, 354.

18. Βλ. παρακ. § 21 αρ. 11, 55.

19. ΕφΛάρ 747/2003 Δικογρ 2004, 253· ΕφΑθ 7880/1996 ΕλλΔνη 1997, 894.

20. Βλ. Γεωργιάδη, ό.π., § 3 αρ. 48 επ. και αναλυτικότερα παρακ. §§ 18 αρ. 65 επ. και 21 αρ. 38 επ.

Ως προς το κύρος της σύμβασης εγγύησης εφαρμόζονται οι γενικές διατάξεις. 11
Συνεπώς, η εγγύηση μπορεί να είναι άκυρη λόγω ελλείψεως δικαιοπρακτικής ικανότητας του εγγυητή ή του δανειστή ή μη τήρησης του απαιτούμενου τύπου· επίσης μπορεί να κριθεί ότι αντίκειται στα χρηστά ήθη, όταν λ.χ. υφίσταται μεγάλη δυσαναλογία μεταξύ της έκτασης της εγγύησης και της περιουσιακής κατάστασης του εγγυητή και ο δανειστής εκμεταλλεύτηκε για τη λήψη της εγγύησης μια ιδιαίτερη συναισθηματική σύνδεση του εγγυητή με τον πρωτοφειλέτη²¹. ομοίως, η εγγύηση μπορεί να είναι άκυρη, όταν από την έκτασή της σε συνδυασμό με την αδυναμία του εγγυητή να εκτιμήσει τον συμβατικό κίνδυνο που αναλαμβάνει κατά τη σύναψή της προκύπτει υπέρμετρη δέσμευση της οικονομικής ελευθερίας του εγγυητή (ΑΚ 178, 179, 281, 288)²². Στη σύμβαση της εγγύησης εφαρμόζονται επίσης οι γενικές διατάξεις για τα ελαττώματα της βούλησης²³, με συνέπεια να μπορεί αυτή να ακυρωθεί λόγω ουσιώδους πλάνης (ΑΚ 140 επ.), απάτης (ΑΚ 147 επ.) ή απειλής (ΑΚ 150 επ.).

Έτσι, ουσιώδης θα είναι λ.χ. η πλάνη του εγγυητή ως προς το ύψος του ποσού για το 12
οποίο παρέχεται η εγγύηση²⁴. ως προς τη νομική φύση της κύριας οφειλής (π.χ. ο εγγυητής πιστεύει εσφαλμένα ότι εγγυάται για πώληση, ενώ στην πραγματικότητα η κύρια έννομη σχέση ήταν δάνειο)²⁵. ως προς την ταυτότητα του πρωτοφειλέτη ή σχετικά με την ύπαρξη ή μη άλλων εγγυητών ή εμπράγματων εξασφαλίσεων για την κύρια οφειλή²⁶. ως προς την ιδιότητα με την οποία υπογράφει ο εγγυητής το έγγραφο της εγγύησης, όπως συμβαίνει όταν αυτός υπολαμβάνει ότι υπογράφει ως εκπρόσωπος του πρωτοφειλέτη συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης και όχι ως εγγυητής, ευθυνόμενος και με την ατομική του περιουσία²⁷. ως προς τη νομική φύση της παρεχόμενης ασφάλειας, όπως όταν ο εγγυητής πιστεύει ότι αναλαμβάνει την υποχρέωση να χορηγήσει στον δανειστή συγκεκριμένη εμπράγματη ασφάλεια, όχι ότι εγγυάται ατομικά ως αυτοφειλέτης, ευθυνόμενος με όλη την περιουσία του²⁸. Ωστόσο, η πλάνη ως προς τη φερεγγυότητα του πρωτοφειλέτη δεν μπορεί να θεωρηθεί ουσιώδης, διότι σκοπός της εγγύησης είναι η ανάληψη από τον εγγυητή ακριβώς

21. Πρβλ. *Γεωργιάδη*, Η εξασφάλιση, § 3 αρ. 69· *Αγγ. Κορνηλάκη*, ΕλλΔνη 2013, 1577 επ.· *Καραγκουνίδη*, ΣΕΑΚ 847 αρ. 15· *Ψυχομάνη*, ΕΕμπΔ 2003, 496 επ.· *Γεωργακόπουλο*, ΔΕΕ 2007, 14-15· ΠΠρΑθ 7241/1999 ΝοΒ 2000, 1146. Αναλυτική παράθεση των κατευθυντήριων αρχών, στις οποίες έχουν καταλήξει στο ζήτημα αυτό η γερμανική νομολογία και η θεωρία, βλ. σε *Chelidonis*, σ. 25 επ., 64 επ.

22. Βλ. παρακ. §§ 18 αρ. 77 επ. και 22 αρ. 88 επ.

23. ΑΠ 456/1971 ΝοΒ 1971, 1245· ΕφΑθ 4477/2009 ΔΕΕ 2010, 573· ΕφΑθ 7880/1996 ΕλλΔνη 1997, 894. Πρβλ. ακόμη ΑΠ 1307/2009 ΕΤρΑΕΧρΔ 2010, 476· ΕφΑθ 5820/1996 ΔΕΕ 1997, 375.

24. Πρβλ. ΑΠ 1916/2008 Νόμος.

25. *Βρέλλης*, άρθρο 847 αρ. 21.

26. *Γεωργιάδης*, Η εξασφάλιση, § 3 αρ. 71.

27. ΕφΚρ 550/2007 Νόμος, η οποία επικυρώθηκε από την ΑΠ 335/2012 ΝοΒ 2012, 1790.

28. ΑΠ 1096/2006 Νόμος.